

TUBA KÜÇÜKAKSU

YOLDAKİ IŞIK SENSİN

DESTEK YAYINLARI: 1775
KİŞİSEL GELİŞİM: 310

TUBA KÜÇÜKAKSU / YOLDAKİ IŞIK SENSİN

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Zümrüt Bıyıklıoğlu

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarımı: İlknur Muştu

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzüm Kalender-Samet Ersöz

Reklam ve Tanıtım: Selen Çavuşovalı-Işıl İlğat Şimşek

Destek Yayınları: Haziran 2023

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-441-943-0

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

TUBA KÜÇÜKAKSU

YOLDAKİ
IŞIK
SENSİN

*YOL'da olanlarla bir olursun YOL'da
CAN'da olanlarla bir olursun CAN'da*

*Öylesine karanlık
bir geceyim ki
aya kızgınım.*

*Öylesine çırılçıplak
bir yoksulum ki
padişaha
öfkelenmişim.*

Mevlana

İÇİNDEKİLER

Teşekkürler / 9

Önsöz / 11

Karanlık Oda / 16

Çocuğunun Adını Tuba Koyacaksın / 22

Bir Çay Bardağının Ardındaki Hayal / 26

Güzel Hayat / 34

Askere Çağrılan İlk Tuba / 42

Ben de Aydınlanacağım! / 46

Ya Ben ya Hindistan / 50

İneklere mi Tapınacaktım? / 56

Hindistan / 60

Yeniden Bağlanma / 68

Kozmik Varlıklar / 74

Dönüyorum / 80

Dönüşün Ardındaki Dönüşüm / 84

Dikşa - İlahi Dokunuş / 88

Şamanlarla Birlikte / 92

Birlik Üniversitesi Yeniden / 94

Karanlık Oda / 100

Göz ile Şifa / 104

Aydınlanmak / 108
Konya'dan Edirne'ye / 114
Ayahuasca Ayini / 120
Meditasyon Nedir? / 132
Zihin-Ruh-Beden / 138
Şifa / 142
Animal Reiki - Hayvanlar İçin Reiki / 150
Kristal Ses Çanakları / 158
İlişkiler - Denge - Hayır Diyebilmek / 166
Son Söz / 171
Hakkımda / 173

TEŞEKKÜRLER

*Bana hayat veren, kusurlarımı kucaklayan,
şefkati, fedakârlığı ve sonsuz sevgisiyle yaşamum
boyunca varlığını bildiğim sevgili anneme...*

*Artık aramızda olmasa da gülüşüyle daima
kalbimde ve düşüncelerimde olan sevgili
babama...*

*Kendimi bulma yolunda bana sonsuz desteği ile
her zaman yanımda olan canım kardeşime...*

*Hayatıma girip beni olduğum gibi kabul eden,
beni tamamlayan, sevgisini her an hissettiren
hayat arkadaşım, yoldaşım sevgili eşime...*

*Bir vesile ile hayatıma değen ve yolculuğumda
benimle yürümeye devam eden tüm dostlarıma...*

*Beni gerçekten anlayan, kitabıma sihirli elleri ile
dokunan ve bir hayalime ÇAN veren editörüm
Zümrüt Büyüklüoğlu'na...*

*Bana inanıp kitabımın sizlerle buluşmasına
sağlayan sevgili Yelda Cumalıoğlu, Ertürk Akşun
ve emeği geçen tüm ekibe...*

Sonsuz teşekkürler.

İyi ki varsınız.

ÖNSÖZ

Bazen insan bir huzursuzluk duyar. Bu bir sinyaldir aslında. Bir şeylerin yolunda gitmediğine dair bir işaret, ancak nedir yolunda gitmeyen? İşte insan onu bilemez. Çünkü insan en çok kendine kördür. Ancak gözün görmediğini gönül bilir. İnsan görmez yanlışını, hisseder ama huzursuzluğunu. Tek yapması gereken yüreğini dinlemektir. Gönül burada tek kılavuzdur ve mutlaka doğru yolu gösterir. Yapılması gereken şey yolu takip etmek ve yüreğin yolculuğuna çıkmaktır. Sebebini bilmesen de, nereye gideceğini anlamasan da yolcu olmaktır tek çaren. Ne istediğini bilmezsin belki ama ne istemediğinin farkındasındır. Sen artık olduğun kişi olmak istemiyorsun. İşte bu kitap bir yolcunun elkitabı. Ne olacağını bilmeden yola çıkan, tek isteği değişim olan bir kulun hikâyesi.

Kimseye akıl verip şunu yapın bunu yapın diyemem. Olduğum kişiden ve yaşadığım hayattan memnun olmadığım için bir yolculuğa çıktım. Nereye varacağımı bilmeden yollara düştüm. Nelerle karşılaşacağımı, yüzleşeceğim canavarları hayal dahi etmeden... O yüzden kimseye akıl veremem. Ama sabahları uyandığında yataktan kalkmak için seni mutlu edecek nedenlerin yoksa, gittiğin her yerde kendini kopuk ve yabancı hissediyorsan, içinde sürekli bir yarım kalmışlık, bir eksiklik tanımlıyorsan senin de zamanın gelmiş demektir. Aslında sen de bir arayış içindesin ama ya kendine karşı dürüst değilsin ya da yola çıkıp tüm yaşamını ve kendini değiştirecek kadar cesur değilsin.

Senden bu kitabı okuduktan sonra tek bir şey istiyorum, kendine dürüst olmanı. Gönül sana yolunu gösterdikten sonra ve sen konfor alanından çıkmaya hazır olduğunda yol da sensin, yolcu da. Huzurun ise yolda seni bekliyor. Çünkü varacağın yerin önemi yok, yolda olman yetiyor yüreğinin tamamlanmasına. Zaten bir süre sonra anlıyorsun ki hayatın tamamı bir yol ve tam vardım dediğinde yeni bir hedef sana ileriden göz kırıyor. İşte seni hayatta ve canlı tutan da bu hareketin oluyor. Durursan ölürsün, ruhun ilerlemediğinde bedeninin nefes almasının sana ne yararı var? Yolculuk sana huzur ve yaşam verecek çünkü yüreğin biliyor ki sen doğru yoldasın, hem yol hem yolcusun ve bundan mutlusun.

Adımını at ve yola çık. Yüreğinin bildiğini senin idrak etmen zaman alıyor belki ama sonuçta ikisi de aynı yere geliyor, senin yolcu olma vaktin gelmiş! Görmezden gelme, sana konfor alanından çıkma diyen egonu sustur ya da dinleme ve en zoru olan ilk adımı at! Her adımında yüreğin ile zihnin birbirine yaklaşacak ve o zaman egonun sesi azalacak. İkisi kavuştuğunda egon da susmuş olacak.

Unutma ki egonun muhafızları seni en çok seven, en yakınlarıdır. Seni korumaya, konfor alanından çıkmanı engellemeye çalışırlar. Seni korumak adına gelişimini engellerler. Çünkü onlar da zamanında aynı sinyali almış ancak o ilk adımı atamamıştır. Senin de atmanı istemezler çünkü sen adımını atıp başarılı olursan kendi hayatları boşa geçmiş zaman haline gelir. Sende kendi yapamadığını görür, içi yanar ve keşkelerinin içine hapsolür.

O yüzden sinyali aldığı anda en önce muhafızlarıyla savaşacaksınız. Onları yendikten sonra yol da senin, değişim de. Yola çıkanın yanından ne dostu ne de bilgisi eksik olur. Sistem sana her türlü yardımı gönderir ve yolculuğunu yapabilmen için uğraşır. Hayatın hiç olmadığı kadar kolaylaşır, işte yolunun doğru olduğunun en büyük ispatı da budur.

Ben bu kitabı kendi hayatım üzerinden yolu anlatmak için yazdım. Size yardım etmek, cesaret vermek için yazdım. Yirmi yıldan fazladır yoldayım ve her gün yeniden ilk günkü kadar heyecanla uyanıyorum güne. Bugün artık sadece yolcu değilim, yola çıkanların da kılavuzluğunu yapıyorum. Ne mutlu bana ki Allah bana bu hayatı nasip etti. Kime hayrım dokunduysa şükürler olsun!

“Sevgilinin gül bahçesinden geldim, mahmur gözlerime bak, meyhanecinin mahallesinden geldim ben diye güzelim bir hayaldir, geldi gözlerime.

Diyor ki: Sarhoşluğun sermayesi de benim, varlığın dileği, isteği de. Yukarı da benim, aşağı da. Dönüp duran gökyüzü gibi geldim ben, ben oyum ki ta yaradılıştan beri geldim, ruhla uzlaştım, kaynaştım; dönüp gittim, tekrar geldim, pergel gibi bir noktanın çevresinde dönüp dolaştım.

Ben de gel dedim, hoşlar geldin, sefalar getirdin; medet et, yardım et bana, yardıma geldin herhalde.

Dedi ki: Yardıma geldim, bu iş için geldim zaten.”

Mevlana, Divanı Kebir - 1

Bilgiçlik taslama her şey girer yoluna

Bütün sabah sürmez kasırga

Bütün gün sürmez yağmur

Kim yapar onları?

Gökle yer

Gökle yerin bile sürgit yapamadığını

Nasıl yaparsın insan

Demek YOL'unda alırsan işini ele

YOL'da olanlarla bir olursun YOL'da

CAN'da olanlarla bir olursun CAN'da

Yoklukta olanlarla bir olursun yoklukta

YOL'da bir oldun mu onlarla

YOL'da olanlar da

Hoşnut olur bundan

CAN'da bir oldun mu onlarla

CAN'da olanlar da

Hoşnut olur bundan

Yoklukta bir oldun mu onlarla

Yoklukta olanlar da

Hoşnut olur bundan

Güven bulamaz güven göstermeyen...

Lao Tzu-Tao Te Ching

KARANLIK ODA

Önümde Dasa, gidiyorduk. Yani o gidiyor ben onu takip ediyordum. Geceydi, kapkaranlık bir gece. Pencereleden içeriye ışık sızılmıyordu, yürüdüğümüz koridorları Dasa'nın tuttuğu ve önümüzü aydınlatan fenerin cılız ışığı sayesinde görebiliyorduk. İçim içime sığmıyordu, yaptığım tüm çalışmaların sonucunu almaya gidiyordum ve her şeyden önce seçilmiştim. Binlerce kişi içerisinde Dasalar beni uygun görmüştü.

Gerçi ilk seçimleri değildim, yalan söylemeyeyim. Hatta başta seçilmediğim için çok da bozulmuştum. Her akşam seçilmişlerin ismi okunurken heyecanla fırlıyor, adımları duyamadığımda hayal kırıklığı içinde yerime dönüyordum. Neden seçilemiyordum ki? Ne eksikim vardı seçilenlerden? Sonunda düşünmeyi ve üzölmeyi bıraktım. Egomdan vazgeçtiğim ve sefil bir varlık olduğumu kabullendiğim günün gecesi Dasa odama geldi. "Tuba kalk, gidiyorsun..." dedi. Saate baktım, 4.30'du. Uyku sersemi "Nereye?" diyebildim. Karanlık odaya seçildiğim aklımın ucuna gelmemişti. Tam tersi kovulduğumu düşünecek kadar başarısız hissediyordum kendimi. "Karanlık odaya seçildin" dedi.

Okulun alt katına inerken karanlık bir odaya değil de sanki düğüne gider gibiydim. Şeb-i aruz'umdu bu benim. Seçilmiştim, aydınlanacaktım! Başıma neler geleceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ama karanlık oda aydınlanma demekti, eğitimimin finali, erişebileceğim ilahi zirveydi. Hindistan'a gelme

sebebidir. Tüm kalbimle istiyordum bu deneyimi. Üstelik hazırdım!

Böyle bir deneyime kimse kolay kolay hazır olamazmış meğerse. Yine korkunç şekilde yanılıyordum. Hevesli olabilirdim ama hazır... Asla! Çünkü öyle büyük bir bilinmezliğin içine düşecektim ki tahmin bile edemezdim önceden.

Dört kişi daha katıldı bize, önde Dasa ardında biz karanlık odalara yürüyorduk. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. İşte o an içim ürpermeye başladı. Ne yapıyordum ben? Yine de kendimi sakinleştiriyordum, en kötü ne olabilirdi ki? Saf olmak böyle bir şey işte!

Sonunda odaların bulunduğu bölüme geldik. Her birimizi ayrı bir odaya koydular. Odanın içi zifiri karanlıktı ve daha önce hiç görmediğim bir yerdi. Zihnimde konumumu canlandıramıyordum. Resmen mekândan soyutlanmışım. Karanlığın yoğun ağırlığını üzerimde hissediyordum. Rehber küçük ve cılız ışıklı feneriyle tuvaletin yerini ve kabaca odayı gösterdi. Görüntü zihnime yerleşmeden “Hayırlı olsun” dedi ve çıkıp gitti. Sadece karanlık ve ben kalmıştık. Mekânla beraber zaman mevhununun da yok olduğunu yine orada fark edecektim. Her dört saatte bir Dasa gelip şekerli-tuzlu su verecekti. O şekilde zamanı ayarlayabileceğimi düşünüyordum. Ne yazık ki bazen o dört saat günler sürüyordu zihnimde.

Tasavvufta karanlık oda, halvet ya da çilehane olarak geçer. Mürit belli bir süre ve eğitimin ardından şeyhinin isteği ile insanlardan uzaklaşarak tek başına bir yerde, genellikle tekkelerin özel bölmelerinden birinde inzivaya çekilir ve kırk gün Hakk'ı zikreder. Kalp sarayını yabancıardan arındırarak Hakk'ı o saraya yerleştirir ki gittiği her yerde ve tüm kalabalıklarda Hakk ile birlikte olabilsin. Seyri Sülük'ün amacı İnsanı Kâmil'e ulaşıp Hakk'ın rızasını alabilmektir. Hindistan'da yaşadığım karanlık oda deneyiminin benzeri kendi dinimizde de mevcut. Bu birliği

ve benzerliği ileride çok daha yakından fark edecek, Konya'da çok özel bir deneyim yaşayacaktım. Yine o dönemde İlahiyat Fakültesi'nin bir hocasından halvetin Kuran'da ve sünnette yeri olduğunu ayet ve hadislerle öğrenecektim.

Odaya girdikten sonra kapı kapandı. Ancak kilitlenmedi. Tamamen özgür iradeye saygılı bir tavırla içeride kalma kararında beni zorlamıyorlardı. Belki de en zoru buydu, uzanıp alabileceğim bir şeyi almamak, zaten olmayanı istemekten daha zor ve acıydı. Karanlıkta yalnızdım. Ne ışık ne ses ne de bir nefes vardı. Kuş civıltısı bile yoktu ki güneşin doğuşunu bana hatırlatsın. Sıfırlanmıştım ya da donup kalmıştım diyelim. Mekânda ve zamanda sabitlenmiştim. Uykuyu severim, bu süreyi uyuyarak geçirip aydınlanmış bir usta olarak odadan çıkabilirim diye düşündüm. Uyudum. Kalktım, meditasyon yaptım. Tekrar uyudum. Tekrar meditasyon yaptım. Bana göre rahat iki gün geçirmiştim. Halbuki daha ilk şekerli-tuzlu suyum gelmişti, bu da demekti ki sadece dört saat geçmişti!

Bir süre sonra bomboş olan oda dolmaya başladı. Hayatımda hiç bu kadar kalabalık olmamıştım. Uyku partisi bitmiş, zihnim devreye girmişti. Asıl halvet şimdi başlıyordu. Kalbimi egodan temizlemeden Rabb'ime yer açamazdım. Ama her çöpü tek tek yüzleşerek atacaktım bünyemden. Bu esnada sadece geçmişimle, hayatıma giren insanlarla değil kendimle de kavga edecek, yüzleşecek, öfkelenecek ve nefret edecektim. Çünkü bağımlılık ve korkularımı bulacaktım içimde. Bir insanın en çok görmezden geldiği, kabul edemedi karanlık tarafı. Ayın karanlık yüzü odama dolmuştu işte.

Hayatıma giren herkes dizilmiş, zihnim sırayla içeri alıyordu sanki "Evet şimdi babayı alalım. Hayır, ayağıma basan çocuk biraz daha beklesin, onun sırası değil" diye. Belki de sıramatik koyulmalıydı zihnime girmek isteyenler için. Yaş sırası ya da boy sırası olabilirdi ama zihnim karmaşayı tercih etmişti.

İlkokulda saçını çektiğim kızla ilk sevgilim itişiyorlardı mesela. Annem, babamı görmezden geliyordu. Palyaçolar ortalıkta cirit atıyordu. Eskiden sürekli gittiğim mekânın barmeni herkese bedava tekila dağıtıyordu.

Kafamda sorular dönüyordu: “Kimim ben”, “Burada ne işim var?”, “Nasıl geldim buraya?”

Aydınlanma maceram asıl şimdi başlıyordu!

*Ağaçların
cinsiyeti yoktur.*